

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicziščežerńi w Budyšcinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Ssmjertna njeđzela.

Sjew. Jana 7, 9—17.

Dženka, šwjedžen semrjetnych, so my dopomnjamy na lubnych semrjetnych. Žedžo nasche myšle k nim džeja a my so praschamy: hđže so pschischli a tak so nětko maja? Tu w tekšće so schlewjet posběhujje a to, sčtož so nam šjewi, móže naš móžnje trošchtowacž. Šdyž wěmy, so so naschi lubi tak derje wukhowani, potom njetrjebamy so w tajkej srudobje tyschicž a móžemy šebi jeno pschecž, so bychmy tež junu tam došchli.

Duž pohladajmy w duchu dženska k šbóžnje wušnjnym!

My so praschamy:

1. Sčto woni so a š wotkal so pschischli?
2. Sčto so wot nich wošnje a sčto woni dostanu?

1. Sčto woni so? „Wulki lud, kotrehož ničto njemóželche pscherachnowacž, se wschittkich pohanow a rodow a ludzi a rěczow.“ Se wschěch ludow a krajow. Šbóžnikaj ničto pschehubjny njeje, ja wschittkich je so wón krawił; a jeho ewangelij je móžny, wschittkich k šebi czahnyč. Tež ći, kiž w pohanstwje so po šdacžu škozatam bližachu, woni buchu wot ewangelija šapschimnjeni. Pohanske mišionstwo nam wo tym džiwone wězy powjeda.

Šdyž pak so praschamy: „š wotkal so pschischli?“ njepraschamy so jeno, š kajkeho kraja so wuschli, ale tež, š kajkich wobštejnoscžow žiwjenja so pschischli a so k měrej

šbóžnych namakali. Žedyn tych štarschich, na kotrehož so to praschenje staji, wotmolwi: „Woni so pschischli š wulkeje tyschnoscže.“ Kak šebi to myšli? So šnano ći, kotšiz so tudy schli psches wulku nusu, maja prawo na njebješa. Bóh pyta domach psches tyschnoscže, tola tak wjele so namacž a nakacž njeda, ale so šterje wot Boha šdaluja! A tych dyrbjal wón do njebješ wsacž? Čizkami móža k Bohu pschicž, kotšiz so tyschnoscže prawje šroschmili, kiž so so psches tyschnoscže k Bohu dowjesč dali a to po jenicžkim prawym pucžu: „kiž so šwoje drašty wumyli a je wubělili w šehnečzowej křwi.“

2. Kak so šmėja?

Sčto budže wot nich wsate? Woni wschizy pschindu š cžežkej wobčežnosčzu, kiž maja na šwěcže nošnyč. Kóždy wě powjedacž wo srudobje a bolosczi. Šrudoba tu wokoło šhodži w tyšaz podobach a so namaka psche wschitke durje, tež psches durje tych, kotšiz so šdadža šbožowni byč. Tež ći, kotšiz so psches wěru do šesom šhryšta Bože džěczi, njebudža pschepuschčeni. A hđžž tež praja: šrudoba je nam nušna, hórka tola je a dušcha žada šebi po wumóženju, po kraju, hđžž šrudoba a wołanje wjazy njebudže. — Še tajki kraj? Wón tu je, halallelujah! Tam nješju wjazy žane šhoroloža — tam žani štuleni štari, kiž wobčeženi šhodža. Tam njeje wjazy žana boloscž džělenja — nješju žane pohrjebniščeža š rowami, hđžž šplakamy. Wumóženi so wušwobodženi wote wscheje šrudoby šemje. A hišcže wjazy; woni šhodža w bětej drašće! Woni so šwobodni wot hřeča, kiž naš cžwiluje.

A shto woni dostanu? „Woni su psched Božim stolom a služu jemu wo dnjo a w nozy w jeho zyrkwi.“ Woni su w towarstwje Božim. Tu na semi drje my tež bliskosć Božu sacjuwamy. My widzimy jeho stopy. Ale my hladamy tudy tola jenož psches schpihel. Wschelake praschenja wostawaju nam bjes wotmolwjenja a husto stejimy i tschepotazymaj, stynjnymaj rukomaj so praschejo: „Anježe, czechodla by nam to czinił?“ — Kajke budže tam? Wumozeni steja psched Božim stolom, wobšwětleni wot šwětla jeho woblicza. W tym šwětlu woni pónajaja, shtož bješhe jim tudy czëmne. Woni hladaja do Božeje wutrobny a pónawaju wschitke jeho myšle. Wěra bu k widženju. Woni nětko pónawaja, kajke myšle won i nimi mješesche. Tam budža spěwacž a khwalicž: Jeho rada je dživna, ale stajnje mudra.

Ale niž jenož roššwęczeni, ale tež šhrěči a sšhowani we węcžnym wješelu; pschetož to Sehnyo, kiž je šrijedza stola, budže jich pasć a pschemodžecž k žiwym žórlam wody. My wschał nam tudy hižom, hdžež mozy pschichodneho šwěta woptawamy, hdžež na naš duwa ranjši powětr węcžnosće, hodžiny, w kotrychž je nam, kaž bychmy se šurwego šwěta wušbėhujeni byli a šwět se šwojej žalosću hluboko spody naš ležal: hdžž naš tón Anješ žohnowasche, hdžž nam njedoczakane wješele šakžecž da, hdžž naš kaž psches dživ we wulkej nusy wukhowa a hdžž we šwjatej wjeczeri sšyštnej duschi šawěšcž: „Twoje hrěchi su tebi wodate!“ Ale to bėchu šame wofomitnjenja. W našej duschi pali so to žedženje, so bychmy dokonjeni byli do tamneho dokonjenja, w kotrymž žane pscheměnenje wjazy njeje — do nalěcža, hdžež węcžne róže kčžaja. A my wěmy, so so tole žedženje dopjelni. Tam w njebjesach so šlónčžto wjazy njekhowa.

Nascha wutroba spěwa:

S Babela, i Babela
Pocžahnu do Salema,
Do tych šlotyč krašnyč hašow
S tutyč krótkich bėdnyč cžahow,
Duscha poľna wješela.

Šamjen.

Sbóžnosć našich semrjetnyč.

(Sjew. Žana 7, 13—17.)

D kał wam węcžnje berje je,
Wy šbóžnje dokonjeni!
Kiž wy psched Bohom stejicž,
Šchat bėly woblecženi.
Wy, mēra palmy w rukomaj,
Nětk wužiwacž Boži raj
Šod spěwom wyšchich psalmow.

Tam šče po wulkej tysznojčži
Wščinčž i Božej hnadu chžyli;
Duž i wěru w Sehnyecžowej kwi
Šče šwoje drašty myli.

Nětk debi waš tam njewina,
Šrěch, nusa, šchizž waš nješima,
Šlónž ma wscho bėdowanje.

Wam su psched trónom Węcžneho
Nětk wyšchiche služby date;
Čžesć, khwalbu spěwacž, modlicž so
Se wasche džělo šwjate.

Tam jěscž a picž so nježaba
A žane šlónžo nježaha,
Dych šalemski waš šchewi.

Tam Bože Sehnyo paše waš
Na jašnyč honach mēra,
Waš k žórlam wodži pschego šaš,
Wam žiwu modu cžera.

Tež šylšy, kotrež pľakajčže,
Wšchě Boža hnada šetreje
Wam i woczow šylšojteju.

Bóh daj, so bych tež junu ja
Był w bėlej drašcže i wami!
Wšchał šnješech tež došć tyszchenja
A bėdy i njehodami.

Šrěch, šlabosć cžujo, pľokam ja
W kwi Šhryšta šwoje drašcženja
We potucže a wěrje.

Duž nadžej mam, so wotantnje
Mi Salem junu wrota,
Šdžež ja teho, kiž pschewinje,
Šso blyšcžži kóna škota.

Tam hlód a lacžnosć njeshmėju
A njecžerpju pod tužnosću,
Šdžž póndu k žiwym žórlam.

Mam pał tu hišcžže dlěje byčž
We šchescžijanskim štamje,
Čžzu cžišche dale šylšy šhčž,
Kaž to je Bohu prawje;
Čžab pschindže, hdžež i nich róže žnju,
Šdžž Bóh mje woła k wješelu
Wšches hnadu Šesom Šhryšta!

K. A. Fiedler.

Węcžna domišna.

Žena džělacžerka bu něhdy wot šwojeho knjesa, w kotrehož šahrodže wona džělasche, namolwjena, so by šebi jeho nowy, rjany dom wobhladała. Šo šthodže horje, po šthodže dele, psches krašne šale a rjenje napravjene štwy ju wobšedžet wodžesche, kotryž ju wyškowawesche dla jejneje bješludacžneje, šprawneje pobožnosće. Wona šebi wschitko žyle šmėrom wobhladowasche, bjes teho so by šwój wobdžiw abo šwoje špodžiwanje k wurasěj pschijnješla. Šlónčžnje so ju bohaty muž woprašča: „Nó, Marja, shto dha wo mojim nowym domje myšlišč? kał so cži w nim špodoba?“

Duž džesche khuda džělacžerka: „„To wschał je wschitko prawje rjane, a ja so Wam wjeletrócž džakuju, so šče mje wokoło wodžili; ale to tola žyle ničžo njeje porno temu wobdlenju, do kotrehož šym šebi ja bóršy šacžahnyčž wotmyšliła.““

„A, shto dha to do kčžže je?“ praschesche so bohaty i najwjetšim špodžiwanjom.

Duž wucžže štara Marja šwój mały Nowy Testament i dylšala a cžitasche Žana 14, 2: „W mojeho Wótza domje je wjele wobdlenjow,“ a w Sjew. Žana 21 to, shtož je tam wo njebjeskim Šerusalemje pišane, a šlónčž: „„Ša pscheju Wam prawje wjele wješela a šboža we Waschim nowym domje; tola Wy džě wěšcže, so na kóždy pad njebudžecžže doľho tudy bydlicž; ale w mojej domišnje tam horla ja węcžnje wostanu!““

F.

Ršchesczianska spokojnosť.

(Psaln 39, 14.)

Twój zúsobnik a podróžnik bym, — praji,
Raž wšchitzy moji wótzojo na semi,
Dóž stowaršchenty njeb'du s jandželemi,
Šchtóž doměru na Boha počnje staji;

Wón nadžiju fej w duschi sbóžnu haji
Na wumóženje, so šlósč njerostlemi
Su žana jom', njech často s čěžnoszczemi
Soh' najhórščimi nablasny šwět daji,

Dom wěczny w njebjěbach a kraj ma wótzny
Tam pschi Bohy, hdžez wotpocžink jom' žywa
A počne wumóženje po bédženju.

Duž jako drohať psches puščinu spróžny
W dom šhwata spēšchnje tam, hdžez wěra žywa
Na wěcznje dozpila je k wofšchemjenju. —

Troschtny khěrlusch.

(Dr. J. Höfel † 1683.)

Šlósč: O Jesu, šwětko žiwjenja.

O njeplacž! Šsłowo šlódke mi,
Kiž Jesuš džesche k wudomi,
Mi ženje s myšlow njepeščinǎže,
Šdyž šrudoba mje nadpadnje.

A hdž mje nusa potrjechi,
Mój Jesuš hnydom pschistupi:
Ach njeplacž! Bohu porucž wšcho,
Kiž wot wšchěch da rad nam'facž šo.

Ššym njemóžny a šhorj tu
A čerpu šhorosč wšchelaku,
Dha rjetnje Jesuš: Njeplacž mi;
Ššym lékar twój, ja pomham čži.

Šdyž rubi njepeščezel mi wšcho,
So mam ja dale bédžicž šo.
Šaš' rjetnje Jesuš: Njeplacž wšchať,
Šso Šiobej tež šesčlo taf.

Šdyž šmjercž mi wosmje najlubšche,
„Ach njeplacž!“ Jesuš troschtuje,
„Wšcho šaš' čži dam! wšmi k wutrobje,
Šštož čžinil šym tam w Mainje!“

Mam se šmjercžu šam wojowacž,
Mje wě tež Jesuš troschtowacž:
„Ach njeplacž! Ja šym žiwjenje,
Šchtóž do mnje wěri, živy je!“ —

Ach njeplacž! Šsłowo Šnjesowe
Mi we wšchěch nusach šlódke je;
Mi pschezo šlincž we wutrobje!
Taf horjo wšcho šo pomnije.

Surij Bróšf.

Wušud nad pokutnym hrěšchnikom.

Wěrna podawisna štaršeho čžafa.

(Škóncženje.)

Pšchekupž je na čžele a na duschi šašo stromy. Nětko pať
dyrbi a čže pošlednje čžinicž, šštož k jeho pošucže šluscha. Raš
je měščczanska rada we wažnym pošedženju na radnej šhěži počnje
šhromadžena. Šenož město bohateho pšchekupža, kotryž je teho runja
šobustaw rady, je wot jeho šhorosče prošne wostalo. Na dobo
šo šalowe durje wotewrja a wón do šale stupi. Wšchitzy se šyđka
štanu a jeho wješele witaju. Wšchitšchi měščczanosta jemu šwoju
ruku napšchecžo džerži, šo by jeho na stol wjedł. Tola wón
pšcheczelowu ruku a poštraw šwojich towaršchom s wulkej šhutnoszczu
wróčež počasa. Šlafnywšchi šo pšched radžicželemi, praji jako roš-
katy a pošutny hrěšchnik šlěduje šłowa: „Šnježa s rady, šlyščeže
wušnacže čžezkeho hrěšchnika! A potom mje do jastwa čžiščicže a
wuprajče wušud, kotremuž čžu šo rad pošwólne poščžinycž!“
Nětko wón žyly podawť, kaž bē šo štal, pošjedasche. Wón wo-
pišowasche šwoju nusu a šadwělowanje, kotrež je jeho čžiščezalo.
Wón šo wušna šwojeje njeměry, šo njeje k Bohu doměrjenja měl
a wot njeho pošmoz wočafal. Wón počasa na špytowanie, kotrež je
w tamnej čžezke hodžinje na njeho pschisčlo, na wojowanie, kotre-
muž je pošležal, na šwój šłuboti pad a žáđlawy nješutť. Wón
wopiša štrach a njeměr, kotryž je jeho taf dołho čžwilował, tola
tež hnadu, s kotrež je jeho šmilny Wóh škóncžnje domaphtal a jeho
duschu se šahubjenja wumohl. Wón pošwěda, šo drje je šradnjenu
šummu ššezči ras wróčež poščžil, šo pať je tola poš Bohim a čžłow-
škim šakonju žyrtwinski rubježnik a šo čžezke šhoštanje šašluži. Wón
ššóncži s thmile šłowami: „Ja ničžo dale nježadám, hačž šurowe
prawe šhoštanje, kaž šym šebi ja šašlužil. Šwólnowje pošložu
šwoju šłowu poš šatowu šekeru, šo by moja duscha wumyta byla
a w njebjěbach hnadu namafala!“

Radžicželjo buchu psches wušnacže a pošwědanje bohateho psche-
kupža šłuboto hnucži. Šchěđživy měščczanosta šo přeni šhraba.
Š šhutny a twjerdy hložom radnemu šlužobnikaj pschitafa, šo
dyrbi pschestupnika do jastwa čžiščicž. Žadny s radžicželow šebi
nješwaži, šo pschecžiwu tej pschitafni šbēhycž, a woboheho muž
hnydom do čžmoweje šłódy domjedžechu. Měščczanosta, psche-
prošhwšchi radžicželow na druhi džēn k nowemu pošedženju, šo by
šo wo pšchekupžu šudžiko, šhromadžišnu wobšamny, a pschitomni
šo dom pošdachu. Še spēšchnoszczu šlyška pošwěsč wo tym, šštož
bē šo na radnej šhěži štať, psches město šlecži a bórny šóždy wo
tym pošawtu pošwedasche. Šud žádasche, šo by šo pschestupnikaj
hnada město prawa dala. Šudžo špominachu na bohate šarunanje,
s kotrymž bē paduchštwu wurunal. Pošafowachu na jeho šprawne
a wěrne wušnacže, na jeho wutrobnu, nutnu pošutu. Šromady
luda šo šbēžachu pošched měščczanostowym domom a wólachu
wo hnadu ša jateho. Šyle město bē w wulšim njeměrje. Pšche-
kupške a rjemješnikške šjednocženštwu mějachu šhromadžišny. Pošel-
štwu ša pošelštwom k měščczanostej pschitadžesche a prošesche
wo hnadu ša hrěšchnika. Wón je pošutu čžinil a čžerpil. Wóh je
jemu psches Šbóžnika wodať. Čžłowjekojo njemědža šurowišchi
bycž, hačž Wóh luby Šnješ, pschecžiwu kotremuž je hrěščil. Šo
bēchu šłowa, kotrež se rta še rtej džechu, to bēšche jenohłóžny wu-
šud, kotryž šo wot žyheho města wupraji.

Škóncžnje bē džēn pschisčol, na kotrymž mějesche měščczanska
rada wušud prajicž a pschipowjedžicž. Wšchē durje a ššody k radnej
šhěži a pošedženštemu šalej wjeduje, bēchu husto wot luda wob-
šupane. Šo nješčerpnym čžafanju rada pschidžje. Pošedženje
bē škóncžene, wušud bē wuprajeny. Měščczanosta jón šhromadže-
nemu ludej čžitafche. Wón rēšafche: Ššmjercž psches šatowu
ruku. Čžješčedostojny šchěđživy ššepjetasche, jako jón čžitafche, a

na to pschistaji: „To je wuſub, kajkiž dyrbiješče po prawym a po ſakonju bycz, tola —“

„Hnadu! hnadu!“ wołachu hndnizy, stanywſchi je hwojeho hndla. „Hnadu! hnadu!“ wołafche i tyhaz hloſkami ſhromadžený lud.

„Hnadu! hnadu! taſ tež moja wutroba praji“, rěczješče meſchczanoſta i hnutym hloſkom dale. „Hnadu pokutnemu hrěſchnikej, tola ſakonjej dyrbi ſo prawo dacž. Wón dyrbi pschi Božim kaſchczu, kotryž je wurubił, hwoju poſtawu do kamjenja wurubacz dacž, kaſ pjenješy i mecha ſaſo do kaſchczu wróczy płaczi. To njech je khoſtanje a i dobom wěczne warnowanſte ſuamjo psched podobnymi kłóſniſkimi žadoſczemi.“

Pschekupza i jaſtwa pschijwedžechu a jemu wuſub pschijowjedžichu. Saſo bė jón hlyſchal, ſo ſtytnywſchi ruzy mjelczo modleſche. Potom ſo radže dżakowaſche ſa wopokaſanu hnadu a wopuſchczi ſalu. Semu pschijowſtajo, lud jeho domoj pschewodžješče, hđžez ſo nětko ſaſo měr a pokoj wróczy. Pschekupz da hndom wuſtojnemu rěſbarjej k ſebi pschińcz a pola njecho poſtawu ſkaſa, kaž bė ſebi radžiny wuſub žadał. Něotre mežazy ſo minychu, prjedy hacž bė wona doſonjana. Pschekupz w radže wjazy njeſydaſche. S tym ſebi hiſchcže wjazy luboſcže a nahladnoſcže pola hwojich ſobu-meſchczanow dobu. Woni jeho jenohloſnje ſa radžicžela wuſwolichu. Meſchczanoſta ſam ſe hwojimi jaſtojniki do jeho domu pschińdže, ſo by jemu wólbę idželił a jeho proſył, ſo by ju pschijał. Tola podarmo. Pschekupz i roſhjudženoſczu wotmolwi: „Niſdy njeſyym tajkeho czeſtneho hndla hódny. Jenje njeſmēm ſo na tutón stol hndnyč. Kóždy wuſub, kotryž bych mēł prajicž, by hwdčenje pschecziwo mi ſamemu byl.“ Wón wólbę njeſchija. Saſo bė ſkóncžnje poſtawa hotowa, wón horze hlyſy pscheliwajo pódla njeje ſteješče a ſhromadžený lud napominaſche: „Njeſabudžcže ženje, kóždy džen ſo modlicž: Njewjedž naſ do ſpytowanja, ale wumóž naſ wot ſeho!“

Stawisna Khrystuſoweho czerpjenja.

6 b.

(Wotrachowanje.)

12. To kaſnja moja, psches mje wam data, je,
So lubowali byſchcže ſo mjes ſobu,
Kaž lubował hym ja waſ ſprawnje;
Wjetcšeje luboſcže nihto nima, —
13. Hacž ta je, i kotrejž žiwjenje wotſtaji
Schto hwoje k ſbožu pscheczelow — wolenych.
Wy pscheczeljo ſcže moji lubi,
Se-li ſo cžinicže, ſchtož wam kaſam.
14. Waſ njemjenuju dale ja wotrocžtow;
Wſchal wotrocžł njewē, ſchto jeho cžini knjes;
Paſ pscheczelow hym mjenował waſ;
Pſchetož wſcho k wjedženju hym wam ſcžinił,
15. Schtož ſam hym hlyſchal wot Wótza hwojeho. —
Wy wuſwolili njejcže mje, ale ja
Ezym wuſwolil waſ a waſ ſtajił,
So byſchcže wuſchli a plody njeſli.
16. A ſo by wotſtał plód to waſch — wobſtajny,
Taſ ſo, ſchtož Wótza proſyčž wy budžecže
We mjenje mojim, wam by dawal. —
To kaſam wam, ſo ſo lubujecže!
17. Hđž hwdt waſ hđži, wěcže, ſo prjedy mje
Hacž waſ je hđžił. Hđy byſchcže ſe hwdta

Wy byli, by hwdt lubował to,
Schtož jeho podobnoſcz poſaſuje.

18. Paſ dofelž njejcže ſe hwdta, ale hym
Waſ ſebi wubrał ſe hwdta — blaſneho,
Dla teho hwdt waſ kłóſtny hđži.
Spomńcže na hłowo, kiž wam hym prajił:
19. Nječ' wotrocžł wjetcchi dđžli knjes jeho je,
Hđyž pschecžehali mje ſu, tež pschecžehacz
Waſ budža; h-li hłowo moje
Džerželi, budža tež waſche džeržecž.
20. Paſ to wam cžinicž mojeho mjena dla
Wſcho budža, dofelž njeſnaju teho wſchal,
Kiž mje je póbłal — tu do hwdta,
So bych jón pschewinył i mozu Božej. —
21. Hđy budžich ſchedſchi njeprajił to jim ja,
Dha bychu hrěcha njemēli žaneho;
Paſ nětko i ničim njeſamóža
Samolwjecž hrěch hwdj — dže ludžo blaſni.
(Pſchichodnje dale.)

Wſchelake i bliſka a i daloka.

— W Kateczanſkim Božim domje meješče ſo ſańdženu nje-dželu wuſwolenje žyrkwinskih pschedſtejczerjow. Swjeſelaze beſche, ſo ſo wſchitzy ſtari ſaſtupjerjo hacž na jeneho i nowa wuſwolichu. Woni rětaja: k. žyrkwinski pokladnik Klimand w Kalezach, ſahrodnik Meſcher w Sitku, ſahrodnik Kuczant w Trupinje a khezkał Duauka we Wyhokej. Sa Jenſchcžy wuſwoli ſo jako nowy ſaſtupjer k. ſahrodnik Schwurał. Pschi teje wólbje meješče ſo džitowy pschijpad. Jenož dwaj wuſwolerjej beſchtaj ſo ſapiſacz daloj. Wonaj wobaj na wólbę pschidžeschtaj a kóždy doſta jedyn hłóſ, ſo meješče hłóſ roſriſacz. W Kateczanſkim žyrkwinskih pschedhđſtwje je jedyn ſaſtupjer, knjes Senda i Hermanez, kiž je ſobuſtaw žyrkwinskeho pschedſtejczerſtwa wot ſapocžatka jeho wobſtačža, wot lěta 1868, tjo ſu hižom psches 30 lět w žyrkwinskih pschedſtejczerſtwje: knjes Schelzig w Nižej Wſhy, knjes Klimand w Kalezach a knjes Meſcher w Sitku.

— Naſchim lubym cžitarjam móžemy ſjewicž, ſo budža w nowym žyrkwinyh lěcže tekſtowe wukładowanje ſa naſche „Pomhaj Wóh“ ſaſyž knježa ſerbsžy duchowni pschecželniwje ſpiſacz!

— Se ſrudobu hmy we Ružyžy powjeſcz hlyſcheli, ſo cže kulturowy miniſter ſe Schlieben, kotryž beſche prjedy i wotrieſnym hejtmanom w Budyſchinje, wot miniſterſtwa khorowatoſcže dla wotſtupicž.

— Bruſka generalna ſynoda ſo 7. dežembra w Barlinje ſeńdže a budže wo naležnoſczach pruſteje ewangeliſtwe žyrkwje wuradžowacz.

Daliſche dobrowólne dary ſa wbohe armeniſke hbroty a miſzionſtwa w ruſchim kraju:

W Kateczanſteje woſady	
Marija Schimanež i Kalez	2 hr. — np
A. K. ſe Stróže	2 „ — „
	<hr/>
	Wromadže 4 hr. — np.

W mjenje wobohich hbrotow wutrobny džał.

Gólcž, redaktor.

Porjedjenje: Tydženja je ſo njeđželſki tekſt wopał wocžišczal. Tam ma **Sjew. Jana** rěcacž (niž: Zap. ſtutki)!